

Miquel Angel Riera

i les altres benaventurances

Miquel Angel Riera és, com pertoca a un home de les seves característiques, un autor d'extraordinària sensibilitat, sempre present a la seva obra, ja sigui als seus llibres en prosa o a la seva producció en vers, mai mancada d'una humanitat profunda i emotiva. Bon novel·lista és vocacionalment un poeta. El poeta. I així podem descobrir una maduresa certament exemplar en el seu darrer recull de poemes publicat sota el títol, ben suggestiu, de "Llibre de les Benaventurances" que sembla que ens porti vers un món bíblic, oriental, ben ajustat al tarannà illenc d'aquest país nostre on el substrat semític és encara tan fèrtil com ignorat per la gent del carrer que s'avergonyeix a davant la possibilitat d'una genealogia durant llargues centúries discriminada. Vicent Andrés Estellés diu que Riera té "vocació de salm" i tot això fa que el seu llibre tenguí un aire d'autèntic "kéfer" traslladat a les circumstàncies del món actual i emprant el llenguatge,

encara que elegant i apassionat, de l'home còsmic d'avui. En aquesta curiosa producció lírica l'amor s'ha tenyit d'uns adjectius eròtics que també s'ens antullen d'un cert segell oriental fet a la mida d'aquella raça mediterrània que habita entre la calor del desert i la fresca ombrívola de l'oasi.

"Parpella, porus, tu. Mugró, substància,

borrissol comprovable
lliurat a l'estrategia de signar volums

des dels quals sé com ets i sé estimar-te..."

El poeta, manacorí d'arrel, ha fet sobretot un llibre d'amor, però absent en mil anys llum de la més petita al·lusió pornogràfica i definitivament ancorat a un paratge de tendresa i sentiment.

"Ma pell contra ta pell: més que existir, presència.

Sobirana eclosió de la persona, en tu: amor

verificable en un cos".

Els versos, sovint llargs, llevat d'alguna excepció que de quatre paraules fa una estrofa que és com un sospir, tenen un ritme musical, melodiós, però que de cap manera representen un retrocés cap aquell modernisme d'antany, essent uns versos d'expressions rotundes i gràfiques que són la vida mateixa de l'art d'escriure. Vataquí una mostra:

"Madurar carn contra carn; seguir amb els dits el rastre de la teva pell...
Les marjades de la teva cintura; altar més alt que tocar pell humana..."

Però aquest sensualisme, on el tacte es destaca favorablement, va barrejat amb tota una estructura ètica d'humanitat talmúdica que fa benaventurat a aquell que no hi veu d'emprenyadura, al que posseïx el cos que estima, al fracassat, al mentider per vici o per costum, el que sempre

ensopega amb la mateixa pedra, al que desitja morir, al que cerca la bellesa... i en suma, a la complexa legió de mortals que van tombant d'un cantó a l'altre de la vida seguits per la mirada d'un Jahvé que potser no gosa moure un dit per aquells que es diuen fets a la seva imatge i semblança.

Bon llibre és aquest de poemes i situa al seu autor en el camí dels millors auguris.

Miquel Ferra i Martorell

"Diario de Mallorca" 10.10.80